

Nr 226.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående vissa ändringar i förordningen den 23 oktober 1908 angående bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter; given Stockholms slott den 12 mars 1920.

Under åberopande av härvid fogade utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härigenom föreslå riksdagen att antaga bilagda förslag till förordning angående vissa ändringar i förordningen den 23 oktober 1908 angående bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

F. V. Thorsson.

Förslag

till

Förordning

angående vissa ändringar i förordningen den 23 oktober 1908 angående bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter.

Häri genom förordnas, att förordningen den 23 oktober 1908 angående bevilningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter i nedan angivna delar skall erhålla följande ändrade lydelse, samt att till förordningen skall fogas en ny, med nr 6 betecknad § av nedan angivna lydelse.

B. Bevilningsavgift av vissa handlande och handelsexpediter.

3 §.

Utlänning eller sådan i utlandet bosatt svensk undersåte, som icke för det år, varför uppörd av inkomst- och förmögenhetsskatt till svenska staten senast ägt rum, erlagt dylik skatt, skall, då han reser omkring i landet och för egen eller, såsom utskickad, för annans räkning till inledande av handel, med eller utan varuprov, bjuder ut eller slutar handel om utländska varor att framdeles från utlandet levereras, vid ankomsten till riket till närmaste kronouppbördsman i stad avlämna skriftlig uppgift, huru länge han ämnar här kvarstanna, samt därvid för rättigheten att idka dylik handel förskottsvis erlagga en avgift av etthundra kronor för den första tidrymden av trettio på varandra följande dagar, räknade från och med den dag avgiften erlägges, evad han vill under hela denna tidrymd eller blott en del därav begagna sig av rättigheten, och, om verksamheten utan avbrott fortsättes utöver de första trettio dagarna, av femtio kronor för varje i omedelbar anslutning därtill kommande tidrymd av femton dagar, vilka avgifter skola, antingen för längre tid på en gång eller för minst den tidrymd, för vilken vid inbetalandet

avgift, enligt vad nyss är sagt, lägst må erläggas, inbetalas till kronans uppbördsman i stad inom det län, där han vid betalningstiden sig uppehåller; skolande kvittenset å den erlagda avgiften, vilket uttryckligen bör angiva sista dagen i den tidrymd, för vilken avgift blivit erlagd, vara meddelat å tryckta blanketter, som, efter vederbörliga rekvisitioner, böra av statskontoret Kungl. Maj:ts befallningshavande tillsändas, för att kronans uppbördsmän i städerna tillhandahållas, och vilka blanketter, som skola lyda dels å etthundra och dels å femtio kronor, böra innehålla erinran om behörigt iakttagande av vad gällande författningar i avseende å dylik handel stadga.

Den utlänning — — — begången.

C. Bevillningsavgift för vissa offentliga föreställningar.

4 §.

1 mom. Utlänning, som utan att hava förvärvat den i 14 mom. här nedan omförmälda rätt här i riket giver offentlig föreställning eller tillställning av vad slag det vara må, vare sig mot inträdesavgift eller mot avgift, som eljest på ett eller annat sätt fordras, uppbäres eller mottages, skall, där ej sådant fall är för handen, som avses i 3 mom., härför utgöra särskild bevillningsavgift med sex procent av bruttoinkomsten.

Denna bevillningsavgift skall utgå:

a) vid konsert, opera- eller annan musikalisk, dramatisk eller litterär föreställning, cirkus- eller varietéföreställning, så ock vid annan med någon av de nu nämnda jämförlig föreställning ävensom vid bal, maskerad eller annan dylik tillställning,

1) då bruttoinkomsten kan antagas komma att överstiga femhundra kronor, efter den verkliga bruttoinkomsten, dock alltid med minst tolv kronor, samt

2) då bruttoinkomsten kan antagas icke komma att överstiga femhundra kronor, efter beräknad bruttoinkomst, med lägst tolv och högst trettio kronor;

b) för anställande eller anordnande av karusell- eller annan konst-åkning, målskjutning, ringkastning eller kraftprov samt för förevisande av människor, djur, naturalier eller andra föremål eller av panorama, biografbilder, vaxkabinett, optiska eller mekaniska konststycken eller vid annan med de nu nämnda jämförlig tillställning, som icke är att hänföra under a), efter beräknad bruttoinkomst, med lägst sex och högst sextio kronor för varje dag, sådan föreställning eller förevisning äger rum.

2 mom. Utlänning — — — beräknas. För avgiftens erläggande svarar tillställningens anordnare.

3 mom. Utländska positivspelare — — — orter.

4 mom. Ansökning om tillstånd — — — innehålla:

i fall, som avses i 1 mom.: — — — åskådarplatser;

i fall, som avses i 2 mom.: fullständiga uppgifter angående föreställnings beskaffenhet, medverkande utlännings nationalitet, namn och bostad, den eller de orter samt den lokal, där föreställning är avsedd att givas; skolande ansökningen vara åtföljd av en av den, åt vilken utlänning lämnar biträde eller som eljest är att anse såsom uppdragsgivare, på heder och samvete avgiven uppgift angående beskaffenheten och beloppet av den ersättning, som varje utlänning äger erhålla, eller, där ersättningen skall utgå med viss andel av inkomsten av föreställning, andelens storlek och sättet för inkomstens beräkning;

i fall, som avses i 3 mom.: — — — hemvist.

Sökande — — — begäras.

5 mom. Med ledning av lämnade och eljest tillgängliga upplysningar skall nämnda myndighet, därest ansökningen bifalles, dels bestämma, enligt vilken av de i 1—3 mom. härövan angivna grunder bevillningsavgift skall utgöras, dels ock beträffande föreställning, som avses i 1 mom. a) 2) och 1 mom. b) ävensom 2 mom., där ersättningen till medverkande icke skall utgå med viss andel av inkomsten av föreställningen, samt 3 mom., fastställa bevillningsavgiftens belopp.

I andra fall än nu sagts skall bevillningsavgiftens belopp genom skriftligt beslut fastställas av den myndighet, som, enligt vad i 9 mom. sägs, har att uppbära densamma.

Därest i ersättning åt utlänning, som avses i 2 mom., ingå naturaförmåner, skola dessa vid bevillningsavgiftens bestämmande uppskattas till skäligen belopp i penningar. Om högre värde ej är angivet, skall kost och bostad därvid upptagas till vardera en krona för dag.

6 mom. I de fall, då bevillningsavgift skall utgå efter den verkliga bruttoinkomsten eller efter viss andel av inkomst av föreställning, skall inkomsten, efter uppbördsmyndighetens beprövande, utrönas antingen medelst kontroll å biljettförsäljningen eller ock med ledning av en av föreställningsgivaren eller i orten bosatt person, som av myndigheten godkännes, avgiven deklaration.

Där så anses erforderligt, må uppbördsmyndigheten såväl föranstalta om kontroll å biljettförsäljningen som ock avfordra vederbörande deklaration, varom nyss nämnts.

7 mom. Då kontroll å biljettförsäljningen, efter vad i nästföre-

gående moment sagts, skall äga rum, verkställas den i stad genom vederbörande polismyndighet och å landet genom ordföranden i socknens kommunalnämnd eller en eller flera av nämnden på kommunens bekostnad särskilt antagna personer.

Vid varje inträdesbiljett till sådan föreställning, vid vilken kontroll skall utövas å biljettförsäljningen, skall finnas fästad kupong med uppgift om biljettens pris eller om densammas användande såsom fribiljett, vilken kupong för beräkning av bruttoinkomsten av kontrollant avskiljes.

Den, som giver föreställning, är skyldig att på anmaning vidtaga erforderliga anordningar för kontrollens underlättande och behöriga utövande.

8 mom. Deklaration, varom i 6 mom. förmäles, skall senast första söckendag efter föreställning avgivas till uppbördsmyndigheten samt innehålla på heder och samvete avgiven uppgift om beloppet av den vid föreställning influtna bruttoinkomst ävensom, då bevillningsavgift skall utgöras efter viss andel av nettoinkomsten av föreställningen, om beloppet av omkostnaderna för denna.

Avgives icke behörig deklaration inom sålunda stadgad tid, skall för bestämmande av bevillningsavgiften antagas, att föreställningen givits för utsålt hus med därvid gällande biljettpris, och bevillningsavgift utgå å sålunda beräknad bruttoinkomst eller, där avgiften skall utgöras efter viss andel av inkomst av föreställningen, å motsvarande andel av den på nyssnämnda sätt beräknade bruttoinkomsten.

Har någon i deklaration mot bättre vetande lämnat oriktig uppgift och därigenom föranlett, att bevillningsavgift blivit fastställd till lägre belopp än vad rätteligen bort utgå, böte från och med fyra till och med tio gånger den bevillningsavgift, som genom det svikliga förfarandet undandragits, dock minst femtio kronor. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

9 mom. För bevillningsavgift, som utgår efter den verkliga bruttoinkomsten eller efter viss andel av inkomsten av föreställning, skall, innan tillståndsbevis må meddelas, till den myndighet, som har att pröva ansökningen, avlämnas vederhäftig borgen eller annan godkänd säkerhet, avseende hela den tid, det begärda tillståndet omfattar.

Annan enligt denna paragraf utgående bevillningsavgift skall förskottsvis erläggas till nämnda myndighet, innan tillståndsbevis utfärdas. Därest vederhäftig borgen eller annan godkänd säkerhet ställes, må myndigheten medgiva anstånd med erläggande av bevillningsavgift. I fråga om bevillningsavgift enligt 3 mom. må dylikt anstånd dock icke medgivas.

Bevillningsavgift, som ej erlägges förskottsvis, skall inbetalas i

stad, där magistrat finnes eller där i avseende å debitering, uppbörd och redovisning av kronoutskylder i tillämpliga delar skall gälla vad i fråga om stad med magistrat är stadgat, till den myndighet, som utfärdat tillståndsbeviset, samt i annan stad och på landet till vederbörande landsfiskal. Landsfiskal, till vilkens uppbördsdistrikt hör stad, är berättigad att under bibehållet uppbörds- och redovisningsansvar uppdraga åt stadsfiskal eller utmätningsman att uppbära bevillningsavgifter för föreställningar i staden; och åligger det sålunda förordnad uppbördsman att senast å tredje söckendagen, efter det bevillningsavgift influtit, till landsfiskalen avlämna sådan avgift jämte redovisningshandlingar.

Bevillningsavgift, som ej erlägges förskottsvis, skall till vederbörande inbetalas första söckendag efter föreställningen eller, där en följd av föreställningar gives i samma stad eller landsfiskalsdistrikt, senast å första söckendagen efter varje veckas utgång för då givna föreställningar. Avgiften må ock inom sålunda föreskriven tid på skattskyldigs eget äventyr med allmänna posten insändas. Erlägges icke bevillningsavgift inom tid, som nu sagts, upphör utfärdat tillståndsbevis att äga gällande kraft, och varde avgiften ofördröjligen hos vederbörande utmätt.

10 mom. Frihet — — — befrielse från bevillningsavgift.

11 mom. Vad — — — svensk undersåte.

12 mom. Av bevillningsavgift, varom stadgas i 1 mom. av denna paragraf, tillfalla två tredjedelar den kommun, inom vilken föreställning givits, och en tredjedel kronan.

Av bevillningsavgift, som utgår enligt 2 mom., tillfalla sex tiondelar kommun, varom nyss sagts, och fyra tiondelar kronan.

Bevillningsavgift efter 3 mom. tillfaller odelad kronan.

13 mom. Omedelbart efter varje månads utgång skall i stad stadsfiskal eller annan vederbörande tjänsteman till Kungl. Maj:ts befallningshavande meddela skriftlig uppgift å de under månaden givna föreställningar, för vilka bevillningsavgift enligt 1 eller 2 mom. skolat utgå, och å ställen, där dessa givits, eller ock, om föreställning ej förekommit, sådant för nämnda myndighet skriftligen anmäla.

14 mom. Vad — — — förmäles.

Debitering, uppbörd, redovisning m. m.

5 §.

1 mom. I fråga om de efter denna förordning utgående bevillningsavgifter skall, i den mån förordningen icke innehåller särskilda

bestämmelser, i tillämpliga delar gälla vad rörande debitering, uppbörd, redovisning, restitution, avskrivning och avkortning, efterkrav samt ansvarighet för debitering, uppbörd och redovisning är eller varder stadgat för kronans medel i allmänhet.

Samtidigt med inlevereringen av kronan tillkommande andel av bevillningsavgift enligt 4 § 1 eller 2 mom. skall till vederbörande kommun i behörig ordning överlämnas dess andel därav.

Vid redovisningen över uppbörden av de efter 3 och 4 §§ utgående bevillningsavgifter skola såsom verifikationer biläggas

a) i fråga om bevillningsavgift enligt 3 § förteckning över handlande och handelsexpediter, vilka under den med redovisningen avsedda tid erlagt dylik avgift, med uppgift för varje utfärdad kvittens om dagen för utfärdandet, dess belopp och den tid avgiften avser,

b) i fråga om de efter 4 § 1 och 2 mom. utgående bevillningsavgifter *dels* förteckning upptagande ej mindre antalet hållna föreställningar samt beträffande var och en av dem tiden och stället för densamma, de vid föreställningen uppträdande avgiftspliktiga personernas namn och nationalitet samt, i den mån avgiften erlagts eller skall erläggas till redogöraren, i förra fallet avgiftens belopp och tiden för dess inflytande och i senare fallet de åtgärder, som vidtagits för indrivning av förfallen ogulden avgift, än även föreställning, till vars hållande under den med redovisningen avsedda tid tillstånd meddelats, men vilken icke givits, *dels* avskrifter av utfärdade tillståndsbevis, *dels* enligt 4 § 5 mom. andra stycket meddelade skriftliga beslut, *dels* jämlikt 4 § 6 mom. avgivna deklARATIONER, *dels* ock bevis, att vederbörande kommuner tillkommande andelar av bevillningsavgifterna blivit till dem utbetalta, samt

c) i fråga om bevillningsavgift enligt 4 § 3 mom. förteckning över personer, för vilka under den med redovisningen avsedda tid tillstånd meddelats till sådan föreställning, som i nämnda lagrum omförmäles, med uppgift om dagen, då tillståndsbeviset utfärdats.

2 mom. Redovisning för de enligt föreskriften i 3 § från statskontoret Kungl. Maj:ts befällningshavande tillsända kvittensblanketter skall av Kungl. Maj:ts befällningshavande till statskontoret avgivas för varje kalenderår senast den 14 februari följande år; skolande av uppbördsman för de av honom från Kungl. Maj:ts befällningshavande mottagna kvittensblanketter redovisning, bestyrkt i Stockholms stad av kamreraren i överståttållarämbetets avdelning för uppbördsärenden och i övriga städer av magistratens eller stadsstyrelsens ordförande, inom den 15 januari avgivas till Kungl. Maj:ts befällningshavande, som har att foga densamma vid sin redovisning till statskontoret. Detta ämbets-

verk avlämnar samtliga redovisningshandlingar till riksräkenskapsverket för att tjäna till ledning vid räkenskapernas granskning.

3 mom. Med ledning av inkomna debiteringslängder och redovisningshandlingar samt de hos Kungl. Maj:ts befallningshavande förda räkenskaper böra i Stockholms stad av därvarande uppördsverk och i varje län av landskontoret årligen uppgöras särskilda sammandrag över Stockholms stads och länets hela uppörd av de efter denna förordning utgående bevillningsavgifter, och skola dessa sammandrag, därtill tryckta blanketter genom riksräkenskapsverkets försorg tillhandahållas, av Kungl. Maj:ts befallningshavande till sistnämnda verk insändas senast den 15 januari påföljande år.

Så snart de till riksräkenskapsverket inkomna sammandragen hunnit därstädes granskas och med enahanda sammandrag för de nästföregående åren jämföras, bör ett generalsammandrag för hela riket inom nämnda verk upprättas samt genom dess försorg utgivas från trycket och utdelas med allmänna tidningarna.

6 §.

Är någon missnöjd med av annan uppördsmyndighet än Kungl. Maj:ts befallningshavande meddelat beslut angående utgörande av bevillningsavgift enligt 3 eller 4 § av denna förordning, må däri sökas rättelse genom besvär hos Kungl. Maj:ts befallningshavande. Besvären skola till sistnämnda myndighet ingivas före klockan tolv å trettionde dagen efter den, då avgiften senast bort vara erlagd, vid påföljd att besvären eljest icke varda till prövning upptagna.

Den, som icke åtnöjes med Kungl. Maj:ts befallningshavandes beslut i fråga av nu nämnd beskaffenhet, eller den, som är missnöjd med av Kungl. Maj:ts befallningshavande i sammanhang med utfärdande av tillståndsbevis meddelat beslut angående utgörande av bevillningsavgift enligt förordningens 4 §, äger däri söka ändring genom besvär, vilka, ställda till kammarrätten, vid ovan angivna påföljd skola ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande före klockan tolv å trettionde dagen efter erhållen del av beslutet. Över besvären infor drar Kungl. Maj:ts befallningshavande i förekommande fall vederbörandes yttrande och insänder sedermera till kammarrätten samtliga till målet hörande handlingar jämte de upplysningar och erinringar, som besvären anses påkalla.

Över kammarrättens beslut i mål, varom ovan sagts, må besvär anföras hos Kungl. Maj:t, vilka, vid påföljd att eljest icke varda upp-

tagna till prövning, skola före klockan tolv å sextionde dagen efter erhållen del av beslutet ingivas till finansdepartementet.

Besvär, om vilka här ovan förmälts, må under iakttagande av stadgad tid på klagandens eget äventyr i betalt brev med allmänna posten insändas.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1921; dock att i fråga om redovisning av och sammandrag över bevillningsavgifter, avseende år 1920, nu gällande föreskrifter skola lända till efterrättelse.

Formulär.

Sammandrag öfver bevilningsavgifterna för särskilda förmåner och rättigheter uti
..... län för år 19.....

	B e v i l l n i n g							Summa bevill- ning.	
	för skogs- fång på allmän- ningar.	för kol- nings- frihet på allmän- ningar.	av vissa hand- lande och han- delsex- pediter.	för vissa offentliga föreställningar					
				enligt 4§ 1 mom.		enligt 4§ 2 mom.			Enligt 4 § 3 mom.
				Kro- nans andel.	Veder- börande kom- muns andel.	Kro- nans andel.	Veder- börande kom- muns andel.		
Länstyrelsen									
N. N. landsfiskalsdi- strikt									
N. N. d:o									
.....									
N. N. stad									
N. N. d:o									
Summa									

Anm. Samtliga avgifter upptagas till de belopp, varmed de uppdebiterats.

Avgifterna för skogsfång och kolningsfrihet på allmänningar angivas fögderivis (ej för landsfiskalsdistrikt).

*Utdrag av protokollet öfver finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 mars
1920.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern BRANTING,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena friherre PALMSTIERNA,
Statsråden: UNDÉN,
THORSSON,
OLSSON,
SANDLER,
NOTHIN,
NILSSON,
ERIKSSON,
SVENSSON,
HANSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anförde här-
öfter följande.

Sedan förordningen den 23 oktober 1908 (nr 128) angående bevill-
ningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter i samband med den
år 1917 beslutade omorganisationen av fögderiförvaltningen blivit i flera
avseenden ändrad, har den av samma omorganisation föranledda omlägg-
ningen av länens räkenskaper gjort det önskligt, att nämnda förordning
jämväl underkastas ändring i vissa andra delar för vinnande av överens-
stämmelse beträffande uppbörden och redovisningen av här ifrågavarande
bevillningsavgifter med vad som numera gäller för kronans medel i all-
mänhet.

I sådant hänseende har landskamreraren Knut Gislén — vilken
jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 18 december 1917 tillkallats

för att i finansdepartementet biträda vid beredning av vissa med fögderiförvaltningens omorganisation sammanhängande frågor — uppgjort och den 20 februari 1918 avlämnat ett förslag, avseende jämväl vissa förtydliganden och fullständiganden i övrigt av bestämmelserna i förordningen.

Över berörda förslag har yttrande infordrats dels från statskontoret och kammarrätten gemensamt dels ock, i vad förslaget rörde frågan om bevillningsavgifternas inlevererande och redovisning, från statsbokföringskommittén.

Medan de båda hörda ämbetsverken endast haft vissa detaljankmärkingar att framställa mot förslaget i fråga, fann statsbokföringskommittén de av Gislén föreslagna ändringarna i gällande bestämmelser rörande bevillningsavgifternas redovisning mera invecklade, än, som med hänsyn till en god kontroll å ifrågavarande, i och för sig föga betydande statsinkomst vore erforderligt, varefter statsbokföringskommittén sedermera avgivit infordrat förslag till föreskrifter rörande omförmälda avgifters inlevererande och redovisning.

Sistnämnda förslag har varit föremål för överarbetning inom finansdepartementet, varefter detsamma i sitt sålunda överarbetade skick utställt till länsstyrelserna för yttrande. Länsstyrelserna hava i stort sett funnit förslaget i fråga tillfredsställande. Mot detsamma hava emellertid framställts några anmärkingar, vilka ansetts böra beaktas. Därjämte har det förslag till kommunalskattelag, som Kungl. Maj:t denna dag på min föredragning beslutat förelägga riksdagen, funnits böra föranleda vissa ändringar i andra delar av ifrågavarande förordning. Det remitterade förslaget har i enlighet härmed dels underkastats en mindre omarbetning dels ock erhållit en något utvidgad omfattning.

Detaljerad redogörelse för författningsförslaget.

Jag torde nu få övergå till en närmare redogörelse för det föreliggande förslagets särskilda bestämmelser, därvid jag inledningsvis vill nämna, att av förslaget beröras förordningens 3, 4 och 5 §§, varförutom detsamma upptager en ny, med nr 6 betecknad paragraf, att tilläggas förordningen.

3 §.

Enligt denna paragrafs nuvarande lydelse förutsättes för där avsedd avgiftsplikt, att vederbörande icke för det år, varför uppbörd av bevillning till svenska staten senast ägt rum, erlagt bevillning för inkomst av kapital eller arbete. Då emellertid Kungl. Maj:t tidigare denna dag, med föranledande av ovannämnda förslag till kommunalskattelag, beslutat föreslå riksdagen att avskaffa bevillningen, torde nu ifråga-

varande avgiftsplikt i stället böra göras beroende av, huruvida inkomst- och förmögenhetsskatt erlagts för det år, varför uppbörd av sådan skatt senast ägt rum, eller icke. Åt förevarande paragraf föreslås nu en i enlighet härmed ändrad avfattning.

Beträffande 4 § föreslås ändringar i 1 och 2 samt 4—9 ävensom 12 och 13 mom. 4 §.

1 mom.

I detta moment betingas viss ändring av ovannämnda förslag till kommunalskattelag. Enligt sagda förslag skola, bland annat, näringsidkare till kommunerna erlägga särskild näringskatt. I betraktande härav och då de utlänningar, vilka anordna sådana föreställningar eller förevisningar, som i förevarande moment omförmälas, närmast äro att anse såsom näringsidkare, synes det vara i sin ordning, att de få vidkännas någon ökning i fråga om här avsedda bevillningsavgift, varav huvudparten går till kommunerna. I enlighet härmed har det i momentet stadgade procenttal, varmed bevillningsavgift skall utgöras, höjts från fem till sex. För konsekvensens skull har samtidigt höjning vidtagits dels av den under a) 1) stadgade minimiavgiften från tio till tolv kronor, dels av de under a) 2) föreskrivna minimi- och maximibeloppen från tio och tjugofem kronor till tolv och trettio kronor, dels ock av de under b) angivna minimi- och maximibeloppen från fem och femtio kronor till sex och sextio kronor för dag. Den sålunda föreslagna ökningen av de enligt 1 mom. utgående avgifterna bör givetvis komma kommunerna ensamma till godo. I följd härav torde den i 12 mom. föreskrivna fördelningen av ifrågavarande avgifter böra ändras därhän, att vederbörande kommun därav erhåller två tredjedelar och kronan en tredjedel. — Ehuru jämväl den efter 2 mom. utgående bevillningsavgiften delvis tillfaller vederbörande kommun, föreligga ej motsvarande skäl till höjning av denna avgift. De enligt sistnämnda moment avgiftspliktiga synas nämligen böra jämföras med löntagare, som ej hava att erlägga näringskatt.

2 mom.

Enligt detta moments nuvarande lydelse skall utlänning, som — utan att hava förvärvat lika rätt med här i riket bosatt svensk undersåte till offentligt uppträdande, varom i 4 § förmäles — medverkar vid vissa i momentet angivna tillställningar, erlägga särskild bevillningsavgift med 10 procent av den inkomst, som på grund av hans medverkan tillflyter

honom, vare sig denna inkomst utgöres av i penningar bestämd ersättning, naturaförmåner eller andel av inkomsten å tillställning. Avgiften skall i varje fall utgå med minst femtio öre för varje dag, medverkan lämnas av utlänning eller ersättning till honom beräknas.

Den *verkliga* inkomsten å här avsedd tillställning skall sålunda i det fall, att den medverkandes ersättning är bestämd till viss andel därav, i viss mån läggas till grund för ifrågavarande avgifts beräkning. Emellertid synes, enligt vad Gislén påpekat, detta hava förbisetts vid avfattningen av 4—9 momenten. För att stadgandena i dessa moment skola kunna göras tillämpliga jämväl i förevarande fall, har nu ansetts erforderligt att komplettera 2 mom. med en föreskrift därom, att tillställningens anordnare svarar för ifrågavarande avgifts erläggande. Att detta ock låter sig väl förena med momentets stadgande, att den medverkande själv slutligen skall vidkännas avgiften, torde utan vidare vara klart.

4 mom.

I detta moment stadgas, bland annat, att ansökning om tillstånd till offentligt uppträdande i fall, som avses i 2 mom., skall åtföljas av en av den, åt vilken utlänning lämnar biträde eller som eljest är att anse såsom uppdragsgivare, på heder och samvete avgiven uppgift angående beskaffenheten och beloppet av den ersättning, som varje utlänning äger erhålla.

För avhjälpande av den brist, som ur ovan under 2 mom. anmärkta synpunkt vidlåder berörda stadgande, har nu, i överensstämmelse med Gisléns i denna del utan anmärkning lämnade förslag, ansetts böra föreskrivas, att omförmälda uppgift i fall, där ersättningen till medverkande skall utgå med viss andel av inkomsten av föreställning, jämväl skall angiva nämnda andels storlek och sättet för inkomstens beräkning.

5 mom.

I första stycket av detta moment föreskrives, att den myndighet, hos vilken ansökning om tillstånd till offentligt uppträdande göres, därest ansökningen bifalles, bland annat har att beträffande föreställning, som avses i 1 mom. a) 2), 1 mom. b), 2 och 3 mom., fastställa bevilningsavgiftens belopp. Detta är däremot icke fallet i fråga om föreställning, som avses i 1 mom. a) 1), vilket finner sin förklaring däri, att vid föreställning av sistnämnda slag avgiften skall utgå efter den *verkliga* bruttointkomsten och förty icke kan på förhand beräknas.

Av enahanda skäl lär emellertid första styckets stadgande i angivna del icke heller kunna vinna tillämpning i det fall, att medver-

kandes ersättning är bestämd till viss andel av inkomsten å föreställning, som avses i 2 mom. För detta fall har nu i enlighet med Gisléns förslag, mot vilket ej heller i denna del någon erinran framställts, undantag gjorts från ifrågavarande bestämmelse i första stycket av förevarande moment.

Under det att nu berörda stycke av 5 mom. innehåller föreskrift om avgiftens fastställande för de fall, då densamma skall utgå *annorlunda än efter den verkliga* inkomsten, saknar förordningen motsvarande bestämmelser rörande ordningen för avgiftens fastställande, då den *verkliga* inkomsten skall läggas till grund för avgiftens utgörande. Då avgiften i sistnämnda fall utgår efter viss procentsats samt 9 mom. innehåller stadgande rörande tiden för densammas erläggande ävensom angående uppbördsmyndigheten, hava väl särskilda bestämmelser i fråga om avgiftens fastställande här ansetts onödiga. Särskilt med hänsyn till den föreskrift rörande klagan över beslut angående utgörande av bevillningsavgift enligt, bland annat, förevarande paragraf, vilken upptagits i föreliggande förslag och till vilken jag senare återkommer, torde det emellertid vara lämpligt att, på sätt Gislén, utan att det mött någon erinran, föreslagit, såsom ett andra stycke uti 5 mom. inrycka bestämmelser i ovan omnämnda avseende. Vad angår dessa bestämmelser innehåll, innebär föreskriften, att avgiften skall fastställas av vederbörande uppbördsmyndighet, intet annat än vad för närvarande utan uttryckligt stadgande gäller. Att vidare myndighetens ifrågavarande beslut skall meddelas skriftligen synes betingas såväl av redovisningshänsyn som ock av den avgiftspliktiges klagorätt.

6, 7 och 8 mom.

Nuvarande 6, 7 och 8 mom. innehålla bestämmelser rörande bruttoinkomstens utrönande m. m. vid föreställning, där bevillningsavgiften skall utgå med viss procent av den *verkliga* bruttoinkomsten.

6 mom. angiver kontroll å biljettförsäljningen såsom det normala sättet för bruttoinkomstens utrönande, men lämnar vederbörande myndighet tillfälle att, därest den finner så kunna ske med bibehållen säkerhet för bevillningsavgiftens behöriga erläggande, i stället betjäna sig av en av föreställningsgivaren eller i orten bosatt person, som av myndigheten godkännes, å heder och samvete avgiven deklaration. Även där sistnämnda tillvägagångssätt användes, är myndigheten emellertid berättigad föranstalta om kontroll å biljettförsäljningen.

7 mom. innehåller närmare föreskrifter rörande sättet för den i 6 mom. omnämnda biljettförsäljningskontrollens verkställande.

8 mom. slutligen behandlar deklarationsförfarandet med vad därmed sammanhänger.

På sätt jag i det föregående antytt, medgiver ifrågavarande tre moments avfattning icke, såsom sakens natur emellertid synes fordra, deras tillämpning å det fall, att avgiften beträffande föreställning, som avses i 2 mom., skall utgå efter *viss andel av den verkliga inkomsten av föreställningen*.

Ur denna synpunkt föreslås nu vissa ändringar i momenten.

I Gisléns förslag upptogos inga andra ändringar, än att berörda fall inrycktes i momenten i fråga.

Statsbokföringskommittén föreslog härutöver den förenkling beträffande kontrollföreskrifterna, att kontrollen finge anordnas på sätt uppbördsmyndigheten med hänsyn till de särskilda förhållandena i varje fall bestämde.

Båda förslagen kännetecknades för övrigt av en viss bristande följdriktighet med avseende å ändringarnas genomförande. Vid förslagens överarbetning inom finansdepartementet gävos bestämmelserna, i närmaste överensstämmelse med statsbokföringskommitténs förslag efter avhjäljande av antydda brist, följande lydelse:

6 mom. I de fall, då bevillningsavgift skall utgå efter den verkliga bruttoinkomsten eller efter viss andel av inkomsten av föreställning, skall inkomsten utränas antingen medelst kontroll å biljettförsäljningen, anordnad på sätt uppbördsmyndigheten må med hänsyn till de särskilda förhållandena i varje fall bestämma, eller ock, därest myndigheten finner så kunna ske med bibehållen säkerhet för bevillningsavgiftens behöriga erläggande, med ledning av en av föreställningsgivaren eller i orten bosatt person, som av myndigheten godkännes, avgiven deklARATION.

7 mom. Föreställningsgivaren är skyldig att på anmaning vidtaga erforderliga anordningar för utövande av den kontroll, som av uppbördsmyndigheten finnes nödig.

8 mom. Deklaration, varom i 6 mom. förmäles, skall senast första söcken dag efter föreställning avgivas till uppbördsmyndigheten samt innehålla på heder och samvete avgiven uppgift om beloppet av den vid föreställning influtna bruttoinkomst ävensom, då bevillningsavgift skall utgöras efter viss andel av nettoinkomsten av föreställningen, om beloppet av omkostnaderna för denna.

Avgives icke behörig deklARATION inom sålunda stadgad tid, skall den till grund för bevillningsavgiftens bestämmande liggande inkomst anses motsvara bruttoinkomsten vid utsålt hus med därvid gällande biljettpris.

Har någon i deklARATION mot bättre vetande lämnat oriktig uppgift och därigenom föranlett, att bevillningsavgift blivit fastställd till lägre belopp än vad rätteligen bort utgå, böte från och med fyra till och med tio gånger den bevillningsavgift, som genom det svikliga förfarandet undandragits, dock minst femtio kronor. Saknas tillgång till böternas fulla gäldande, skola de förvandlas enligt allmän strafflag.

Mot sistberörda avfattning av momenten i fråga anmärkte länsstyrelsen i Jönköpings län följande:

»Föreslagna mom. 6 innehåller, att i de fall, då bevilningsavgift skall utgå efter den verkliga bruttoinkomsten eller efter viss andel av inkomsten av föreställning, inkomsten i regel skall utrönas medelst kontroll å biljettförsäljningen. Det förutsättes sålunda, att dylik kontroll kan användas även i det fall, att bevilningsavgiften utgår efter annan inkomst än bruttoinkomsten. I detta fall kan givetvis icke enbart sådan kontroll vara tillfyllest.

Tveksamt synes vidare vara, huruvida bestämmelserna i nuvarande 7 mom. andra stycket böra bortfalla. Så snart avgiften skall bestämmas efter verklig bruttovinst eller nettovinst, torde det vara lämpligt att under alla förhållanden för kontrollen hava stödet av biljettkontroll. Att lämna kontrollanordningarna helt åt uppborädsmyndighetens bestämmande torde kunna medföra svårigheter för föreställningsgivaren. Denne ankommer i regel till platsen för föreställningen så kort tid före föreställningen, att han icke lär kunna ställa sig till efterrättelse först då givna föreskrifter om biljettkontroll i annan form än föreställningsgivaren beräknat. Skall den föreslagna föreskriften bibehållas, torde böra föreskrivas, att föreställningsgivaren skall hos uppborädsmyndigheten i god tid anmäla sig för erhållande av kontrollföreskrifter och anmäla ombud, som med laga verkan kan delgivas sådana föreskrifter.

I nuvarande mom. 7 stadgas skyldighet för vederbörande kommun att bekosta för kontrollen särskilt anställda personer. Borttagandet av detta stadgande, torde giva anledning till sådan tolkning av nya mom. 7, att föreställningsgivaren skall vidkännas kostnaderna för den särskilda kontrollen. I momentet torde därför böra uttryckligen angivas, huru ifrågavarande kostnad skall gäldas.

Mom. 7 synes böra kompletteras med föreskrift, att om föreställningsgivaren underlåter att ställa sig givna kontrollföreskrifter till efterrättelse, bruttoinkomsten vid utsålt hus med gällande pris skall läggas till grund för bevilningsavgiftens beräkning. Motsvarande stadgande finnes i mom. 8 för det fall att deklaration icke avlämnas i rätt tid, men samma stadgande måste vara minst lika behövt, där inkomsten kontrolleras på annat sätt än genom deklaration, då ju den normala kontrollen icke är avsedd att ske genom deklaration.

Nyss angivna föreskrift i mom. 8 synes drabba väl hårt, där bevilningsavgiften skall utgå efter viss andel av inkomsten från föreställningen (brutto eller annan). Det torde väl få anses tillräckligt att *andelens* storlek bestämmas efter bruttoinkomsten.»

I anledning av de sålunda framställda erinringarna hava ifrågavarande bestämmelser ånyo omarbetats inom finansdepartementet.

Sålunda stadgas, enligt det föreliggande förslaget, i 6 mom., att det skall bero på myndighetens prövning, om biljettförsäljningskontroll skall äga rum eller deklaration avgivas. I sakens natur ligger, att denna prövning i de enligt momentets nuvarande lydelse därmed avsedda fall, hädanefter som hitills, skall ske med fäst avseende därå, att icke säkerheten för bevilningsavgiftens behöriga erläggande äventyras.

Vidare har i berörda moment tillagts ett stycke av innehåll, att myndigheten, där så anses erforderligt, äger beträffande en och samma föreställning såväl anordna biljettförsäljningskontroll som ock avfordra vederbörande deklARATION. Det sålunda föreslagna tillägget motsvarar andra stycket i momentet, sådant detta för närvarande lyder, ehuru den myndigheten här medgivna befogenheten enligt förslaget något utvidgats med hänsyn till den förändrade avfattningen av momentets första stycke.

7 mom. har med anledning av de av ovannämnda länsstyrelse mot den föreslagna ändrade avfattningen gjorda erinringar bibehållits vid sin nuvarande lydelse; dock har momentets fjärde stycke, särskilt med hänsyn till den uti nästföregående moments andra stycke föreslagna bestämmelsen, ansetts överflödigt och förty uteslutits.

Det i andra stycket av 8 mom. uti det remitterade förslaget upptagna stadgandet har tydligen till sin innebörd missuppfattats av länsstyrelsen i fråga. Med stadgandet avsågs, att, där deklaraTionsplikten eftersattes beträffande föreställning, vid vilken bevillningsavgift skulle utgå efter andel av inkomsten (vare sig brutto- eller annan inkomst), denna inkomst skulle antagas motsvara bruttoinkomsten vid utsålt hus med därvid gällande biljettpris och bevillningsavgift för medverkande utlänniNg förty utgå efter motsvarande andel av sålunda beräknad bruttoinkomst. Emellertid har ifrågakomna stadgande nu i förevarande avseende förtydligats.

9 mom.

Uti första stycket av nuvarande 9 mom. stadgas skyldighet för vederbörande att för bevillningsavgift, som utgår efter den verkliga bruttoinkomsten, innan tillståndsbevis må meddelas, till den myndighet, som har att pröva ansökninGen, avlämna vederhäftig borgen eller annan godkänd säkerhet, avseende hela den tid, det begärda tillståndet omfattar.

Såsom i det föregående antytts, har Gislén föreslagit detta stadgandes utsträckning till att avse jämväl det fall, då bevillningsavgift utgår efter viss andel av inkomsten å föreställning. Detta förslag, som icke mött någon erinran från dem, vilka hörts i ärendet, synes även mig stå i full konsekvens med bestämmelserna i övrigt och fördens skull nu böra vinna beaktande.

Tredje och fjärde styckena i förevarande moment innehålla bestämmelser rörande inbetalandet av bevillningsavgift, som ej erlägges förskottsvis.

Gislén upptog i sitt förslag till ändringar i förordningen en be-

stämmelse av innehåll, att stadsfiskal i stad, där magistrat ej finnes, skulle vara skyldig åtaga sig uppdrag av landsfiskal att för staden mottaga och redovisa ifrågavarande avgift. Såsom motiv härför anförde Gislén, att det såväl för landsfiskalen som för den avgiftspliktige kunde vara av betydelse, att betalningen kunde få erläggas till någon tjänsteman i staden.

Statskontoret och kammarrätten förklarade i sitt yttrande sig anse, att landsfiskals befogenhet i fall, varom nu är fråga, med hänsyn till uppdragets beskaffenhet lämpligen borde utsträckas till att avse icke blott stadsfiskal utan även utmätningsman. Ämbetsverken föreslogo vidare en bestämmelse därom, att redovisningen till landsfiskalen skulle av den tillförordnade uppördsmannen avgivas senast å tredje söckendagen, efter det avgiften uppburits.

Statsbokföringskommittén anslöt sig till statskontorets och kammarrättens förslag.

Vid det till länsstyrelserna remitterade förslaget utarbetande verkställdes ock en komplettering av nuvarande 9 mom. i ovan angivna avseende. Från länsstyrelsernas sida lämnades förslaget i denna del utan anmärkning.

Sedan Kungl. Maj:t emellertid genom proposition den 19 sistlidna december, nr 12, förelagt riksdagen förslag till magistratsförvaltningens ordnande i städer under landsrätt ävensom till sådana ändringar i mantalsskrivningsförordningen, som möjliggöra större landsrättsstäders utrustande med eget mantalsskrivningsväsen och egen uppördsförvaltning, har konsekvensen ansetts fordra, att stad, där i avseende å debitering, uppörd och redovisning av kronoutskylder i tillämpliga delar skall gälla vad i fråga om stad med magistrat är stadgat, jämväl i nu förevarande hänseende likställes med magistratsstad. Ifrågavarande bestämmelser hava nu avfattats i enlighet härmed.

12 mom.

Detta moment innehåller föreskrifter om, vem bevillningsavgifterna enligt 4 § skola tillfalla. Under 1 mom. härovan har jag närmare angivit, varför den nu föreslagna ändringen av fördelningen av den i sistnämnda moment stadgade avgiften bör äga rum.

13 mom.

Enligt detta moment, sådant det för närvarande lyder, skola omedelbart efter varje kvartals utgång i stad stadsfiskal eller annan vederbörande tjänsteman och å landet ordföranden i socknens kommunal-

nämud till den myndighet, som för orten handhar uppbörderna av ifrågasvarande bevillningsavgifter, meddela skriftlig uppgift å de under kvar-talet givna föreställningar, för vilka bevillningsavgift enligt 1 eller 2 mom. skolat utgå, och å ställen, där dessa givits, eller ock, om föreställning ej förekommit, sådant för nämnda myndighet skriftligen anmäla. Då sådan uppgift eller anmälan lämnas till landsfiskalen, skall samtidigt enahanda meddelande tillställas vederbörande landskontor.

I fråga om dessa föreskrifter anförde Gislén i motiveringen till sitt förslag följande.

Föreskrifterna måste, vad *landet* anginge, anses innefatta en alldeles för vidlyftig och tung anordning. Fyra gånger om året skulle från varje sockens kommunalnämnd lämnas uppgift eller anmälan ej blott till landsfiskalen utan även till landskontoret, vilka uppgifter eller anmälningar sedan skulle biläggas redovisningen såsom verifikationer. Dessa verifikationer antal komme således att bliva ofantligt stort, i de största länen omkring 1,500—2,000, och det stora antalet samt besväret med handlingarnas avlätande, mottagande, ordnande och granskning svarade ej mot det avsedda ändamålet, ty kontrollen gällde i regel några få föreställningar, för vilka avgifterna utgjorde ett jämförelsevis ringa belopp. För övrigt torde, då länsstyrelsen beviljade tillstånd till föreställningar å landsbygden, ingen annan kontroll å redovisningen för icke förskottsvis erlagda bevillningsavgifter för sådana föreställningar erfordras, än den som av landskontoret komme att utövas över landsfiskalernas uppboerd, och mot utlännings försök att hålla föreställning utan behörigt tillstånd och så medelst undandraga sig att erlagga föreskriven bevillningsavgift torde finnas tillräckliga korrektiv såväl i meddelade ansvarsbestämmelser för dylik förseelse som i kommunernas intresse av att utfå sin andel av bevillningsavgifterna. — Att den stadgade kontrollen icke kunde undvaras i *stad* berodde därpå, att därstädes samma myndighet, som meddelade tillstånd till föreställningar, handhade uppbörderna av bevillningsavgifterna för desamma.

I anslutning till det anförda föreslog Gislén borttagande av ifrågasvarande uppgifts- och anmälningsskyldighet, vad landsbygden och städer utan magistrat anginge. I sammanhang härmed föreslog Gislén vidare, att här avsedda uppgifter eller anmälningar i andra städer, än nyss sagts, med undantag av Stockholm, skulle avgivas månatligen.

Enahanda erinringar, som Gislén sålunda framställt rörande de med gällande bestämmelser förenade olägenheterna, hava ock kommit till uttryck i en från länsstyrelsen i Jämtlands län inkommen, den 31 december 1918 dagtecknad skrivelse, i vilken emellertid andra utvägar

anvisas för olägenheternas undanrödjande. Bemälda länsstyrelse ifrågasätter sålunda borttagandet av avgiftsplikten enligt 4 § 1 och 2 mom. för föreställningar, där inkomsten kan antagas komma att understiga 500 kronor. Därest emellertid avgiftsplikten anses böra bibehållas, skulle man, framhåller länsstyrelsen, kunna låta ifrågavarande avgift, i likhet med avgiften efter 4 § 3 mom., odelad tillfalla kronan.

Statskontoret, som hörts över sistberörda framställning, förklarar sig anse de av länsstyrelsen anförda skäl vara av beskaffenhet, att desamma borde, åtminstone vad anginge Jämtlands län, föranleda någon ändring. Ämbetsverket finner det för övrigt icke uteslutet, att liknande förhållanden kunna vara för handen även beträffande andra delar av landet.

Statsbokföringskommittén upptog Gisléns ändringsförslag med vissa avvikelser, varav här särskilt må nämnas uteslutandet av den beträffande Stockholms stad meddelade särbestämmelsen.

Det till länsstyrelserna remitterade författningsförslaget anslöt sig i förevarande hänseende helt till statsbokföringskommitténs.

Vad Gislén och länsstyrelsen i Jämtlands län anført synes även mig vara av beskaffenhet att motivera en jämkning i hithörande bestämmelser. De påpekade olägenheterna torde ock kunna undanröjas genom en omläggning av bestämmelserna i den av Gislén angivna, jämväl av statsbokföringskommittén förordade riktning, utan att det allmännas intresse av avgiftsskyldighetens behöriga fullgörande härigenom åsidosättes. Vid sådant förhållande lärer anledning saknas att, såsom bemälda länsstyrelse ifrågasatt, rubba själva principerna för avgifternas utgående och fördelning. Framhållas må för övrigt, att nämnda länsstyrelse i sitt över det remitterade förslaget avgivna yttrande icke framställt någon erinran i denna del.

Uti statsbokföringskommitténs förslag hade, i motsats till vad Gislén föreslagit, ingen åtskillnad gjorts mellan städer med och städer utan magistrat.

Länsstyrelsen i Jönköpings län har nu i sitt yttrande påpekat, att den föreslagna avfattningen av ifrågavarande moment icke lämpar sig för stad, där magistrat ej finnes, utan att här avsedd uppgift eller anmälan för sådan stad bör avlämnas till vederbörande landsfiskal. Med föranledande härav och då ifrågavarande uppgifter och anmälningar böra komma länsstyrelserna tillhanda samtidigt med den härnedan närmare omnämnda månadsredovisningen, synes det mig lämpligast, att sagda uppgifter och anmälningar avlämnas direkt till länsstyrelserna, att fogas vid deras redovisning. I enlighet härmed har förevarande stadgaude nu omformulerats.

Vad Stockholms stad angår, har överståthållarämbetet icke haft något att erinra mot stadens likställande uti förevarande avseende med andra städer, där magistrat finnes.

5 §. På sätt ovan nämnts, har numera en omläggning ägt rum av länens räkenskapsväsende. Sålunda skola landsfiskaler och magistrater över medel, som de hava att till länsstyrelsen redovisa, månatligen upprätta räkning och därvid foga vederbörliga verifikationer. Av räkningen skall ett duplettexemplar före månadens utgång insändas till landskontoret. Viss tid före varje månads utgång skola förstnämnda myndigheter vidare för länsstyrelsens räkning å statsverkets giroräkning i riksbanken insätta då inestående medel av beskaffenhet att böra i månadsräkningen redovisas. I vissa fall skall sådan insättning ske redan därförut under månaden. Även länsstyrelsernas räkenskaper skola, med vissa undantag, som här sakna betydelse, upprättas och för granskning till statsbokföringskommittén insändas månatligen.

De i förevarande paragraf föreslagna ändringarna betingas nu i huvudsak av önskemålet, att här avsedda bevillningsavgifter skola redovisas i samma ordning som övrig kronouppbörd. Beträffande de härför erforderliga bestämmelsernas avfattning hava Gislén och statsbokföringskommittén framställt sinsemellan olika förslag. Intetdera av dessa har emellertid, såsom av det följande skall framgå, helt kunnat läggas till grund vid det föreliggande förslagets utarbetande.

1 mom.

Detta moment upptager föreskrifter i samma ämnen som nuvarande 1 och 3 mom. samt 4 mom. första stycket. Så till vida överensstämmer förslaget med statsbokföringskommitténs, medan motsvarande bestämmelser i Gisléns förslag uppdelades å två paragrafer, 5 och 7 §§.

Stadgandet i 1 mom. första stycket avser de enligt förordningen utgående bevillningsavgifter i allmänhet, under det att tredje stycket innehåller vissa särskilda regler för redovisningen av de i 3 och 4 §§ stadgade avgifter.

Uti de i första stycket angivna hänseenden skola sålunda de beträffande kronans uppbörd i allmänhet gällande bestämmelser tillämpas med avseende å samtliga ifrågavarande bevillningsavgifter, till den del förordningen icke, såsom fallet är i fråga om de efter 3 och 4 §§

utgående avgifterna, innehåller särskilda bestämmelser. Innebörden av stadgandet i detta stycke torde icke behöva utvecklas närmare, än vad ovan skett.

Bestämmelsen i andra stycket skiljer sig icke i sak från vad som för närvarande är stadgat.

Vad angår tredje stycket, är detsamma i huvudsak avfattat i enlighet med Gisléns förslag, ehuru föreskrifterna erhållit en mera sammanträngd form, varförutom en av Gislén föreslagen särbestämmelse för Stockholms stad ansetts överflödig och fördenskill utelämnad.

Statsbokföringskommittén åter hade i sitt förslag icke medtagit några av de i detta stycke nu inrymda bestämmelserna. Uti sitt första yttrande hade kommittén emellertid anfört, att de föreskrifter av allmän natur, som avsåge ifrågavarande avgifters redovisning, enligt kommitténs förmenande kunde inskränkas till att, när bevillningsavgift, som utginge efter någon av de i författningen bestämda beräkningsgrunder, blivit till siffran bestämd, beloppet skulle redovisas i länets debiterings- och upp- börsredogörelse för den månad, varunder påföringen skett, därvid beloppet skulle uppdebiteras antingen direkt i landskontoret eller hos någon av länets underredogörare, samt att vid denna uppdebitering, liksom vid varje annan uppdebitering, skulle fogas vederbörliga verifikationshandlingar (avskrift av tillståndsbevis eller annan handling), som bestyrkte uppdebiteringens riktighet. Hur omfattande dessa verifikationshandlingar borde vara, syntes däremot, med hänsyn till de växlande förhållandena, icke lämpligen böra i en allmän författning angivas, helst numera månatlig granskning, därvid oavlåtlig uppmärksamhet ägnades just åt verifikationernas formella fullständighet, införts och förty en betryggande praxis i sådant hänseende uppväxte. Denna månatliga granskning verkställdes icke blott i landskontoret utan också centralt för hela riket hos statsbokföringskommittén, varförutom i samband med fögderiförvaltningens omläggning de nya landsfogdarna ålagts en inventerings- och granskningsskyldighet, som, rätt handhavd, borde vara synnerligen värdefull vid kontrollen jämväl å bevillningsavgifternas riktiga erläggande.

I anledning av nu återgivna uttalande har Gislén anfört: Gislén hade icke kunnat finna någon anledning till minskad kontroll eller i vilket avseende ytterligare förenkling skulle kunna vinnas. Att redovisning skulle avgivas månatligen kunde givetvis icke innefatta skäl till minskning i den hittillsvarande kontrollen, så mycket mindre som ett viktigt kontrollerande organ bortfallit och kontroll å avgifternas redovisning icke kunde ske utan tillgång till de ifrågasatta uppgifterna, vilka i allt väsentligt vore desamma, som hittills skolat lämnas. — Detaljbestäm-

melserna om avgifternas redovisning torde kommittén hava ansett böra nflyta i medelsförvaltningsförordningen. En sådan anordning kunde väl synas naturlig, men Gislén ville framhålla, att såväl uppbördsreglementet som bötesredovisningsförordningen upptoge motsvarande detaljföreskrifter. Dessutom måste den ifrågasatta anordningen, så länge icke uppbörds- och redovisningsväsendet för Stockholms stad blivit ordnat i enlighet med vad som numera gällde för länen, erbjuda vissa olägenheter, i det att förordningen om bevillningsavgifter finge för Stockholms stads vidkommande upptaga detaljbestämmelser om avgifternas redovisning. Möjligen skulle i fråga om dessa kunna i förordningen hänvisas till bestämmelserna i medelsförvaltningsförordningen, men lämpligheten härav torde starkt kunna ifrågasättas. Det syntes därför riktigast, att ifrågavarande bestämmelser finge kvarstå i förevarande förordning.

Med hänsyn till vad Gislén sålunda anført, anser jag mig icke kunna förorda ifrågavarande bestämmelsers uteslutande ur momentet, liksom ej heller deras förenkling i vidare mån, än som, efter vad jag ovan framhållit, uti det föreliggande förslaget ägt rum.

2 mom.

Detta moment i föreliggande förslag motsvarar nuvarande 2 mom. Detsamma innehåller sålunda bestämmelser angående redovisningen av de kvittensblanketter, som statskontoret jämlikt 3 § skall tillhandahålla.

För närvarande åligger det Kungl. Maj:ts befallningshavande att till statskontoret avgiva redovisning för bekomna blanketter inom januari månads utgång följande år. Uppbördsman skall inom den 15 i samma månad till befallningshavanden lämna redovisning för mottagna blanketter. Sistnämnda redovisning, som skall bestyrkas i Stockholms stad av kamreraren i överståthållarämbetets avdelning för uppbördsärenden och i övriga städer av magistratens eller stadsstyrelsens ordförande, har befallningshavanden att insända till statskontoret.

Gisléns förslag upptog i detta avseende de ändringar, att blankettredovisningen skulle avgivas till statsbokföringskommittén i stället för till statskontoret, att Kungl. Maj:ts befallningshavandes redovisning skulle avlämnas för varje kalenderår senast den 14 februari följande året och uppbördsmans redovisning inom den 8 januari sistnämnda år, samt att senast omförmälda redovisning skulle i andra städer än Stockholm bestyrkas av magistratens ordförande.

Beträffande den i förstnämnda hänseende ifrågasatta ändringen är nu att erinra, att, därest såsom i årets statsverksproposition föreslagits riksdagen, ett särskilt riksräkenskapsverk inrättas, ifrågavarande redo-

visning givetvis bör avgivas till berörda verk. Det föreliggande förslaget är fördenskull avfuttat i enlighet härmed.

Vidkommande den av Gislén ifrågasatta ändringen av tiden för redovisningarnas avgivande, har ingen erinran framställts, så vitt Kungl. Maj:ts befallningshavandes redovisning rör. Beträffande uppbörds-männens redovisning åter har länsstyrelsen i Värmlands län funnit det opåkallat att, på sätt Gislén föreslagit, framflytta tiden för densamma till den 8 januari.

Då tiden för avgivandet av Kungl. Maj:ts befallningshavandes redovisning enligt förslaget förlängts med fjorton dagar, synes icke heller mig skäl föreligga till berörda ändring, varför densamma ej upp-tagits i det föreliggande förslaget.

Vad slutligen angår den stadsstyrelses ordförande tillkommande befogenheten att bestyrka uppbörds-mans redovisning, tillades stadgandet därom genom 1917 års förordning utan annan motivering, än att till-lägget skedde »för fullständighetens skull».

Gislén åberopade till stöd för den av honom härutinnan föreslagna ändringen, att uppbörden av de enligt 3 § utgående bevillningsavgifter förut uteslutande gått genom uppbördsman i stad med magistrat. Ehuru 1917 års förordning lämnat 3 § orubbad, ville det emellertid synas, som om den genom samma förordning vidtagna ändringen i före-varande moment av 5 § åsyftade, att stadsstyrelsen eller någon stadens tjänsteman skulle handhava uppbörden av omförmälda avgifter. Detta ansåge Gislén emellertid mindre lämpligt.

Enligt 3 §, vilken, såsom Gislén erinrat, icke undergått någon änd-ring genom 1917 års förordning, skola ifrågavarande bevillningsavgifter erläggas till kronans uppbördsman i stad. Som nu stad, där magistrat ej finnes, jämlikt gällande uppbördsreglemente uti uppbördshänseende är lik-ställd med landet och uppbörden för sådan stad alltså såsom regel verkställes genom postverkets försorg, lärer härav följa, att berörda avgifter skola inbetalas till uppbördsman i stad med magistrat. Då emellertid för-hållandena komma att ställa sig i viss mån annorlunda, därest ovan omförmälda förslag rörande magistratsförvaltningens ordnande i lands-rättsstäder med mera vinna riksdagens bifall, saknar jag för närvarande anledning föreslå någon ändring av bestämmelserna i nu förevarande hänseende.

3 mom.

Detta moment innehåller föreskrifter i samma ämne som andra styck-et av nuvarande 4 mom.

Gislén har föreslagit magistraters och landsfiskalers befriande från dem nu åliggande skyldighet att avlämna sammandrag över bevillningsavgifterna. Enligt Gisléns mening vore nämligen dylika sammandrag från nämnda myndigheter obehöfliga, särskilt som desamma icke kunde omfatta de till länsstyrelsen direkt inbetalta avgifterna. I stället borde landskontoret med ledning av redogörarnas månadsräkningar och länsstyrelsens räkenskaper uppgöra årssammandrag för länet.

Statsbokföringskommitténs förslag åter överensstämmer i angivna hänseende med de nuvarande bestämmelserna.

Sedan dessa till följd härav uti det till länsstyrelserna remitterade förslaget bibehållits oförändrade, har länsstyrelsen i Jönköpings län såsom sin mening uttalat, att bestämmelserna om sammandragen över bevillningsavgifterna svårligen kunde göras så allmänna som föreslagits. I sådant hänseende har länsstyrelsen funnit det kunna ifrågasättas, huruvida icke särskilda sammandrag borde upprättas över bevillningsavgifter för rättigheter till skogsfång och kolningsfrihet på allmänningar. På dessa sammandrag skulle föreskrifterna om sammandrag över taxeringslängderna kunna tillämpas. Huvudsakligen av skäl, som Gislén anført, vore det däremot, enligt länsstyrelsens förmenande, beträffande sammandragen över övriga bevillningsavgifter tillräckligt, att länsstyrelserna upprättade sådana med angivande av avgifterna för varje stad och landsfiskalsdistrikt ävensom till länsstyrelserna influtna avgifter.

Lika med länsstyrelsen i Jönköpings län anser även jag de sammandrag, som enligt gällande bestämmelser skola upprättas för landsfiskalsdistrikt och städer, numera kunna undvaras. Detsamma synes mig emellertid också gälla i fråga om sammandragen över bevillningsavgifterna för rättighet till skogsfång och kolningsfrihet på allmänningar, vilka sammandrag upprättas av häradsskrivarna. Det torde näppligen kunna anses förenat med något nämnvärt besvär för landskontoren att i förekommande fall ur debiterings- och uppbördsredogörelserna utdraga de beträffande sagda avgifter för länssammandragen erforderliga uppgifter. I enlighet härmed hava hithörande föreskrifter ändrats vid det föreliggande förslagets utarbetande; varjämte de åligganden, som enligt momentet i fråga vila å statskontoret, överflyttats å det blivande riksräkenskapsverket.

Under erinran att sammandragen hittills upptagit bevillningsavgifter enligt 3 och 4 §§, allenast i mån som de influtit under året, har ovannämnda länsstyrelse vidare utan närmare motivering hemställt, huruvida icke möjligen debiterade men ej influtna avgifter av angivna slag borde medtagas.

Då anledning synes mig saknas att i förevarande avseende göra skillnad mellan de olika slagen av bevillningsavgifter liksom mellan sådana avgifter och övrig kronouppbörd, anser jag mig också böra förorda, att jämväl avgifterna enligt 3 och 4 §§ i sammandragen upptagas till de belopp, varmed de uppdebiterats. Härför erfordras icke någon ändring i lagtexten. Däremot torde formuläret till sammandrag böra förses med en anmärkning av antydda innehåll.

Såsom ovan förutskickats, upptager det föreliggande förslaget jämväl en ny, med nr 6 betecknad paragraf, innehållande stadganden rörande klagan över beslut angående utgörande av bevillningsavgifter enligt 3 och 4 §§.

6 §.

För närvarande saknar ju förordningen varje bestämmelse rörande klagan över beslut, som fattas med stöd av densamma. För klagan över beslut angående åläggande av enligt 1 och 2 §§ utgående avgifter erfordras heller icke några särskilda föreskrifter, enär dylik klagan följer de allmänna reglerna för klagan över debitering av kronoutskylder. Anorlunda ställer det sig emellertid i fråga om de uti 3 och 4 §§ omförmälda avgifter. Här kunna ju samma regler icke vinna tillämpning. Fördenskull har Gislén föreslagit förordningens kompletterande med i detta avseende erforderliga föreskrifter.

I sak har ingen erinran häremot framställts från de i ärendet hörda myndigheternas sida. Däremot hava statskontoret och kammarrätten hemställt om den av Gislén föreslagna paragrafens omredigering i enlighet med av dem framlagt förslag. Detta har ock i huvudsak följts vid det föreliggande förslagets utarbetande.

Därest ovan förordade ändringar i gällande bestämmelser rörande sammandragens upprättande genomföras, bör av de vid förordningen fogade formulären det med nr 2 betecknade utan vidare utgå. Men därjämte torde även formuläret nr 1 kunna undvaras. De däri avsedda avgifter torde nämligen debiteras i uppbördsboken, vartill kommer, att, i händelse av behov av dylikt formulär, sådant lämpligen synes böra fastställas av den myndighet, som har att upprätta formulär till övriga till redovisningsväsendet hörande blanketter. Beträffande slutligen formuläret nr 3 tarvas däremot endast vissa smärre jämkningar, på vilka det icke torde anses nödigt att här närmare ingå.

De vid förordningen fogade formulären.

I detta sammanhang anser jag mig böra i korthet omnämna ett önskemål, som jag ansett för närvarande böra lämnas utan vidare avseende.

Överståthållarämbetet har nämligen mot 4 § 5 mom. i det remitterade förslaget erinrat, att det därstädes fixerade minimivärdet å kost och bostad syntes väl lågt och borde kunna höjas till exempelvis 2 kronor per dag för vardera förmånen.

Denna erinran synes mig visserligen ingalunda sakna fog. Men den ifrågasatta höjningen av värdet å angivna naturaförmåner synes mig lämpligen icke böra genomföras annat än i samband med den höjning av bevillningsavgifterna överlag, vilken kan anses föranledas av penningvärdets fall.

I sådant avseende kan jag nämna, att frågan om höjning av de efter 1 och 2 §§ utgående avgifterna för närvarande är föremål för utredning. Beträffande åter spørsmålet om en av penningvärdets fall motiverad höjning av de avgifter, som det enligt förordningens 3 och 4 §§ åligger utlänningar att erlägga, synes upptagandet av detsamma lämpligen böra anstå, tills en utredning angående omläggning av de rörande utlänningars skattskyldighet i andra avseenden gällande bestämmelser kommer till stånd.

Tiden för de
nya bestämmelsernas
ikraftträdande m. m.

De nya bestämmelserna synas mig böra träda i kraft den 1 januari 1921, då såväl oftanämnda föreskrifter rörande magistratsförvaltningens ordnande i landsrättsstäder med mera äro avsedda att vinna tillämpning som ock det föreslagna riksräkenskapsverket är ämnat träda i funktion. Beträffande redovisning av och sammandrag över bevillningsavgifter, avseende år 1920, torde emellertid nu gällande föreskrifter alltjämt böra lända till efterrättelse.

Av bestämmelserna i fråga betingas jämväl vissa ändringar i kungörelsen den 21 december 1917 (nr 893) med föreskrifter angående medelsförvaltningen i länen. Förslag till sådana ändringar har ock blivit av statsbokföringskommittén upprättat samt, sedan det överarbetats inom finansdepartementet, i sammanhang med nu förevarande författningsförslag remitterats till länsstyrelserna för yttrande. Med föranledande av härvid framställda erinringar synes detsamma emellertid böra göras till föremål för en mindre omredigering.

Sedan föredragande departementschefen härefter uppläst ett i enlighet med vad han sålunda anfört upprättat förslag till förordning angående vissa ändringar i förordningen den 23 oktober 1908 angående bevillningsavgifter för särskilda förmåner och rättigheter, hemställde

departementschefen, att nämnda författningsförslag måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställen behagade Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till riksdagen avlätas proposition av den lydelse, bil. litt. . . . vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Nils Hellenius.